

S E N T I N Ț Ă
în numele Legii

13 martie 2026

or. Rezina

Judecătoria Orhei, sediul Rezina,
Instanța având în componență:
Președintele ședinței, judecător
Grefier

Eugeniu Russ
Doina Condrea
Natalia Cemîrtan

Cu participarea:

Procurorului
Avocatului
Inculpatei

Vladimir Erhan
Maria Mustea
Diana Iacovenco

examinând în ședință judiciară publică, în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, cauza penală după învinuirea lui

Iacovenco Diana Alexei, născută la *****, IDNP: *****, domiciliată în s. *****, r. Rezina, studii medii, văduvă, cu 2 copii minori la întreținere, nu este angajată în câmpul muncii, anterior nejudecată, fără antecedente penale, moldovean, cetățean al Republicii Moldova,

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal.

Procedura de citare a fost legal executată.

Cauza s-a aflat pe rolul instanței de fond de la 19.12.2025 până la 13.03.2026.

A C O N S T A T A T :

Fapta prejudiciabilă constatată.

1. Iacovenco Diana Alexei, la data de 06.07.2025, aproximativ la ora 11:40 min., acționând cu intenție directă, urmărind scopul de a oferi persoanei publice bunuri ce nu i se cuvin pentru a nu-și exercita atribuțiile de serviciu în vederea documentării faptelor contravenționale depistate, neglijând avertismentul privind ilegalitatea faptelor sale prejudiciabile, a oferit și dat, personal, sume de bani ce nu i se cuvin, astfel, Iacovenco Diana, aflată în preajma automobilului de serviciu „Dacia Duster” cu numărul de înmatriculare MAI 5075, în timp ce agentul constatat Botnari Valeriu întocmea procesul-verbal cu privire la contravenția comisă de Cojocar Igor Gheorghe, a oferit și dat, personal, suma de 800 lei, pe care a plasat-o în buzunarul hainei - agentului de poliție Botnari Valeriu, încercând să influențeze activitatea profesională a persoanei publice, determinându-l să nu aplice sancțiunile contravenționale prevăzute de legislația națională, respectiv să nu-l documenteze pe Cojocar Igor Gheorghe pentru încălcările comise în trafic, printre care: conducerea vehiculului fără a deține dreptul de a conduce, încălcarea regulilor de folosire a căștii de protecție a motociclistului, și conducerea unui vehicul neînmatriculat, fapte prevăzute la art. 231 alin. (2), art. 235 alin.(1) și art. 229 alin. (2) din Codul Contravențional.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Iacovenco Diana Alexei a comis infracțiunea prevăzută de art. 325 alin.(1) Cod Penal, coruperea activă, adică *oferirea și darea, personal, unei persoane publice de bunuri, ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției acesteia.*

Privind procedura.

2. În ședința de judecată preliminară, până la începerea cercetării judecătorești, inculpata

Diana Iacovenco a înaintat o cerere și semnată autentic de acesta, prin care a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364¹ din Codul de procedură penală, indicând că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, recunoaște vina în săvârșirea infracțiuni incriminate și nu solicită administrarea altor probe noi.

În ședință de judecată, inculpata a confirmat veridicitatea cereri întocmite și a susținut admiterea acesteia, reiterând că recunoaște vina în comiterea fapte incriminate.

La fel, apărătorul Maria Mustea, care acționează în interesele inculpatei Diana Iacovenco, în ședință de judecată a confirmat autenticitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acestora, cu examinarea cauzei în procedura simplificată.

Acuzatorul de stat, în ședință de judecată a considerat posibil admiterea cereri și examinarea cauzei în procedură simplificată.

Instanța de judecată atestă că potrivit prevederilor art. 364¹, alin. (1) din Codul de procedură penală, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Totodată, conform prevederilor alin. (2) al aceluiași articol, judecata nu poate avea loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, decât dacă inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și nu solicită administrarea de noi probe.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 364¹, alin. (4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată admite, prin încheiere, cererea dacă din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sânt stabilite și dacă sânt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse și procedează la audierea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului.

Reieșind din cele expuse *supra*, instanța de judecată remarcând faptul că semnătura inculpatei Diana Iacovenco din cererea întocmită este autentică, susținută de aceasta personal în ședință de judecată, iar conținutul acestei cereri, prin care inculpata recunoaște fapta incriminată ei, cuprinde o manifestare de voință suficient de clară, dar și că ultima a solicitat ca judecarea să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, precum și nu pretinde la administrarea unor probe noi, reiterând toate aceste argumente și în ședință de judecată, instanța de judecată a admis prin încheiere protocolară cererea inculpatei Diana Iacovenco cu privire la judecarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364¹ din Codul de Procedură Penală, adică în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale și a procedat la audierea acestora conform regulilor de audierea a martorului.

În acest sens, instanța de judecată ține să menționeze că potrivit prevederilor art. 325, alin. (1) din Codul de procedură penală *„judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu”*. Or, norma articolului 325, alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind guvernată de principiul contradictorialității dintre părți, impune un rol pasiv al instanței în disputa dintre părți.

Astfel, reieșind din rațiunea normei indicate *supra*, cât și de faptul că acuzatorul de stat nu a obiectat asupra cereri înaintate, dar și din faptul că, instanța nu poate din oficiu, să agraveze situația persoanei decât în limitele învinuirii redată în rechizitoriu, au condiționat admiterea cererii inculpatei de examinare în procedură simplificată.

Mai mult ca atât, instanța studiind materialele dosarului, a constatat că fapta inculpatei este stabilită și denotă suficiente date cu privire la personalitatea acesteia, pentru a permite stabilirea unei pedepse, rechizitoriul în spețe este întocmit în conformitate cu prevederile art. 296 din

Codul de procedură penală, iar fapta imputată acuzatei au fost just încadrate conform dispozițiilor prevăzute de Codul penal.

Subsecvent, instanța de judecată a mai stabilit că actele de urmărire penală nu prezintă semne pentru a fi lovite de nulitate absolută, din considerentul că materialele dosarului penal nu conțin careva indici că la faza de urmărire penală ar fi fost încălcat principiul legalității în administrarea probelor, că ar fi fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale garantate de Convenția Europeană, iar participanții la proces nu au formulat cereri referitoare la constatarea acestor circumstanțe.

Concomitent, instanța precizează că nici litera, nici spiritul art. 6 din Convenție nu împiedică o persoană să renunțe de bunăvoie la garanțiile unui proces echitabil în mod expres sau tacit, dar înainte să se considere că un acuzat a renunțat implicit, prin comportamentul său, la un drept important din perspectiva art. 6, trebuie să se stabilească faptul că putea să prevadă în mod rezonabil consecințele actelor sale [a se vedea *Hermi împotriva Italiei (MC)*, par. 74; *Sejdovic împotriva Italiei (MC)*, par. 87], iar la caz, inculpata a înaintat cerere autentică în acest sens, a susținut-o în prezența unui apărător desemnat, fiind notificat inclusiv despre consecințele examinării cauzei în procedură simplificată.

Poziția inculpatei în ședință de judecată.

3. În ședință de judecată, inculpata **Diana Iacovenco**, prin expunere factologică ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului conform art. 108 din Codul de procedură penală și fiind preîntâmpinată de răspunderea penală pentru oferirea declarațiilor intenționate false, a indicat că în vara anului 2025, ea se afla acasă în s.Recești r.Șoldănești și la un moment dat a venit fiul său Rusu Eugen și i-a comunicat că, verișorul Igor Cojocari a fost stopat de poliție. Astfel ea împreună cu fiul său s-au dus la fața locului unde a fost stopat Cojocari Igor și i-a propus colaboratorului de poliție bani de a nu îi întocmi proces verbal lui Cojocari Igor. I-a dat suma de 800 lei, după care au venit alți colaboratori, unde eu a refuzat de a mă semna. De cele comise îi pare foarte rău.

Cu privire la aprecierea probelor și încadrarea juridică:

4. Potrivit art. 384 din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probe care au fost cercetate în ședința de judecată.

Conform art. 389 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3) din Codul de procedură penală, să emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției.

Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpatei Diana Iacovenco a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare. La fel, în

contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatei i-a fost adus la cunoștință atât „*natura*” și „*cauza*” acuzației, cât și probele pe care se fundamentează aceasta, într-o manieră detaliată prin ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuită, prin ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul întocmit.

În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenție, în dreptul la un proces echitabil se atribuie și necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei*, *Vandehurk contra Olandei*, *Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpata le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate (*cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007*). La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților (*cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei*).

În corespundere cu prevederile art. 93 alin. (1) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

În continuare, în conformitate cu art.101 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Astfel, instanța statuează că chiar dacă inculpata Diana Iacovenco își recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptei comise, cât și a vinovăției acesteia în comiterea infracțiunii, după cum urmează din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale și acceptate de inculpată:

- **declarațiile martorului Botnari Valeriu**, oferite la faza de urmărire penală, cercetate în instanța de judecată, potrivit cărora acesta, la data de 06.07.2025 - 07.07.2025 a fost implicat în serviciu pentru activități specifice îndreptate spre prevenirea, depistarea și contracararea încălcărilor legate de circulația rutieră în sectorul nr. 2 conform graficului lunar împreună cu colegul Gonța Serghei. Patrulând cu automobilul de serviciu de model „DACIA Duster” cu n/î MAI 5075 pe una din străzile s. Recești r. Șoldănești, pentru verificare a fost stopată motocicletă de model „ALPHA RX”, care se deplasa fără numere de înmatriculare, ceea ce a servit drept motiv pentru stopare. Motocicleta respectivă a fost stopată din mers cu ajutorul girofarului cu sistemul sonor, conducătorul s-a conformat și a stopat pe partea dreaptă. În urma verificării s-a stabilit că la volanul motocicletei se afla numitul Cojocar Igor a. n. 1984, locuitor al satului Ștefănești, raionul Florești. În cadrul verificării s-a stabilit că ultimul nu dispunea de permis de conducere, număr de înmatriculare și cască. În timp ce întocmea procesul-verbal cu privire la contravenție, s-a prezentat o rudă a lui Cojocar Igor, care s-a prezentat ca Rusu Diana a. n. 1992, identitatea căreia ulterior a fost stabilită ca fiind Iacovenco Diana, și i-a băgat în buzunar

suma de 800 lei pentru ca Cojocaru Igor să fie absolvit de pedeapsa contravențională. El a avertizat-o de nenumărate ori despre faptul că acțiunile sale sunt ilegale și pasibile de răspundere penală, însă aceasta a ignorat cerințele legale și a pus banii în buzunar, după care a sesizat organul de urmărire penală prin intermediul serviciului „112” (f.d.28);

- **declarațiile suplimentare ale martorului Botnari Valeriu**, oferite la faza de urmărire penală, cercetate în instanța de judecată, potrivit cărora acesta, în momentul stopării în preajma magazinului se afla un minor, băiețel în vârstă de 10-11 ani, care după cum a înțeles era ruda lui Cojocaru Igor și în momentul când ei l-au stopat și au început să documenteze încălcările, acesta a plecat acasă. Probabil el a și chemat-o pe cet. Iacovenco Diana la fața locului. Când Iacovenco Diana a sosit la fața locului el deja întocmea procesul verbal cu privire la contravenție, urmând să întocmească și procesul verbal cu privire la ridicarea mijlocului de transport, fiind deja solicitat și evacuatorul la fața locului. Menționează că până a-i pune suma de 800 lei în buzunar, Iacovenco Diana de câteva ori i-a propus bani pentru ca să nu ridice motocicleta fără a numi suma, la ce el a preîntâmpinat-o ca acțiunile sale sunt ilegale și că propunerea recompensei ilicite se pedepsește penal, somând-o să stea la o parte și să nu mă încurce la îndeplinirea actelor. Banii în sumă de 800 lei aceasta i-a pus în buzunarul stâng de la pantaloni în timp ce el intrase pe jumătate în automobil ca să ia din geantă procesul verbal de ridicare a mijlocului de transport pentru a-l îndeplini. Momentul când Iacovenco Diana îi propunea bani, dar și momentul când aceasta i-a pus banii în buzunar a fost văzut inclusiv de șoferul mijlocului de transport care era documentat, Cojocaru Igor. Menționează că înregistrarea video a pomit-o după ce Iacovenco Diana i-a transmis banii, din motiv că nu se aștepta ca aceasta va proceda în așa fel. Totuși în timpul înregistrării video care se efectua după consumarea cazului, Iacovenco Diana a recunoscut că i-a transmis 800 lei pentru a nu ridica mijlocul de transport (f.d.65-66);

- **declarațiile martorului Gonța Serghei Grigore**, oferite la faza de urmărire penală, care a depus declarații similare cu ale martorului Botnari Valeriu (f.d.30-31);

- **declarațiile martorului Cojocaru Igor Gheorghe**, oferite la faza de urmărire penală, cercetate în instanța de judecată, potrivit cărora acesta, la data de 05.07.2025 a venit în vizită la ruda sa Rusu Diana cu motocicleta de model „ALPHA RX”. La data de 06.07.2025 el s-a deplasat cu motocicleta la magazinul din sat pentru a procura bere. Oprindu-se la magazin a fost stopat de către un echipaj de poliție, unde a fost sancționat din motiv că nu avea caschetă, număr de înmatriculare și permis. Polițiștii i-au spus că motocicleta va fi ridicată la parcare specială, unde în momentul dat a venit ruda sa Rusu Diana și pentru ca să nu fie ridicată motocicleta, a pus în buzunarul polițistului suma de 800 lei (f.d.27);

- **procesul-verbal de cercetare la fața locului din 06.07.2025**, din care rezultă că, a fost supus cercetării automobilul de serviciu de model „DACIA Duster”, cu numerele de înmatriculare MAI 5075, totodată, în cadrul acțiunii nominalizate au fost ridicate: 12 bancnote cu valoarea nominală de 50 lei și o bancnotă cu nominalul de 200 lei, care au fost împachetate și sigilate într-un plic și anexa planșa fotografică (f.d.14-17);

- **procesul-verbal de examinare a obiectului din 07.07.2025**, din care rezultă că, au fost examinate mijloace bănești, ridicare în cadrul Cercetării la fața locului din 27.06.2025 și anexa planșa fotografică (f.d.18-19);

- **procesul-verbal nr. DCA01 415144 din 06.07.2025**, întocmit pe numele lui Cojocaru Igor, privind contravențiile comise prevăzute de art. 231 alin. (2), art. 229 alin. (2) și 235 alin. (1) Cod contravențional (f.d. 58-59);

- **procesul-verbal de examinare a obiectului din 05.09.2025**, din care rezultă că a fost ridicat un dispozitiv optic de stocare a informației de tip „CD-R” de model „Verbatim”, pe care este înserată o înregistrare video efectuată la - 06.07.2025 cu camera „body” din gestiunea angajaților IP Șoldănești a IGP a MAI prin scrisoarea de însoțire din 25.07.2025, unde sunt stabilite acțiunile învinuitei Iacovenco Diana și anexa la proces verbal de examinare a obiectului Stenograma (f.d.61-62);

Corpuri delictive:

- Dispozitiv optic de stocare a informației de tip „CD-R” de model „Verbatim”, pe care este înserată o înregistrare video din 06.07.2025 și anexat la materialele cauzei penale;

- Mijloace bănești: o bancnotă cu valoarea nominală de 200 lei, și 12 bancnote cu valoarea nominală de 50 lei, ridicate în cadrul efectuării cercetării la fața locului din 06.07.2025, în automobilul de serviciu „DACIA Duster” cu numărul de înmatriculare MAI 5075 — transmise spre păstrarea la ARBI.

În acest context, prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

La caz, instanța susține că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național (*Lhermitte v. Belgia [MC]*, 29 noiembrie 2016, § 83), or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al înt***** proceduri (*Bykov v. Rusia [MC]*, 10 martie 2009, § 89, *Prade v. Germania*, 3 martie 2016, §33, *Dimitrov și Momin v. Bulgaria*, 7 iunie 2018, § 51, 62).

Pe plan național, articolul 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind *accesul în egală măsură a tuturor părților la cercetarea probei*.

Astfel, instanța a constatat din materialele cauzei că partea apărării și inculpata a avut accesul în egală măsură la cercetarea tuturor probelor enunțate în rechizitoriu inclusiv să le conteste, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (4) din Codul de procedură penală, adoptând o poziție clară, prin care au renunțat expres la anumite garanții procesuale, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicții esențiale și semnificative între probele cu martori și cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanțele expuse în învinuirea adusă inculpatei.

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1)-4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

Astfel, conform ordonanței de punere sub învinuire, dar și potrivit rechizitoriului, acțiunile lui Diana Iacovenco au fost încadrate juridic în baza art. 325 alin. (1) Cod penal, care la rândul său stabilește răspunderea penală pentru *oferirea și darea, personal, unei persoane publice de bunuri, ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției acesteia*, iar fapta a fost comisă la 06.07.2025, în intervalul de timp 11:40 min..

În continuare, instanța precizează că verificând respectarea condițiilor prevăzute de Codul de procedură penală și verificând declarațiile inculpatei Diana Iacovenco oferite în instanța de judecată, care de altfel a recunoscut integral vina comiterii faptei, oferind detalii semnificative concordante acuzației aduse, în coraport cu declarațiile martorilor și cercetarea nemijlocită a restul mijloacelor de probă în ședință de judecată, administrate la urmărire penală, instanța a constatat că a avut loc fapta prejudiciabilă, care a fost săvârșită de inculpată cu vinovăție, încadrate în conformitate cu prevederile normelor din Codul penal al Republicii Moldova, după semnele invocate *infra*.

Cu referire la temeiul juridic de atragere la răspundere penală, instanța concretizează că în conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracțiunea este o faptă (*acțiune sau inacțiune*) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Potrivit art.52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componența a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Alin.(2) al aceluiași articol stabilește că componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din codul penal.

Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.

Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători. Instanța de judecată relevă că în cauza „*Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993*” CtEDO a statuat că „(...) o infracțiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiție va fi îndeplinită atunci când individul poate să știe, pornind de la prevederea normei pertinente și la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este data în jurisprudență, ce acte și omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”.

În continuare, cu referire la elementele constitutive ale componenței de infracțiuni incriminate, instanța de judecată reține că *obiectul juridic special* al infracțiunii de corupere activă îl formează relațiile sociale cu privire la buna desfășurare a activității de serviciu în sectorul public, care este incompatibilă cu săvârșirea unor fapte de corupere a persoanelor publice sau publice străine.

Obiectul material sau imaterial al infracțiunii prevăzute la art. 325 CP RM îl reprezintă ofertele, banii, titlurile de valoare, alte bunuri sau avantaje patrimoniale, serviciile, privilegiile sau avantajele ce nu i se cuvin unei persoane publice sau unei persoane publice străine. Prin *ofertă* înțelegem propunerea făcută de o persoană altei persoane pentru vânzarea-cumpărarea unor mărfuri, pentru angajarea într-o slujbă, participare la o acțiune, prestarea unor servicii etc. Prin *bani* se au în vedere semnele bănești ale Republicii Moldova sau altor state (grupuri de

state), care se află în circulație la momentul săvârșirii infracțiunii. Semnele bănești, care au doar o valoare numismatică sau istorică nu reprezintă bani în sensul infracțiunii analizate. Acestea intră sub incidența noțiunii „alte bunuri” din dispoziția aceluiași articol. *Titlul de valoare* constituie titlul financiar care confirmă drepturile patrimoniale sau nepatrimoniale ale unei persoane în raport cu altă persoană, drepturi ce nu pot fi realizate sau transmise fără prezentarea acestui titlu financiar, fără înscrierea respectivă în registrul deținătorilor de valori mobiliare nominative ori în documentele de evidență ale deținătorului nominal al acestor valori mobiliare. Prin *alte bunuri* trebuie de înțeles oricare alte bunuri (altele decât banii și titlurile de valoare) - mobile sau imobile - care au o valoare materială și un cost determinat. Bunurile, scoase din circulație sau limitate în circuitul civil, în scopul protejării publice sau asigurării ordinii de drept și securității cetățenilor, nu încetează a fi obiecte ale dreptului real și comportă un caracter material. Din considerentele expuse, nu este exclus ca astfel de bunuri să constituie obiectul material al infracțiunii specificate. Alte avantaje patrimoniale (altele decât oferte) presupun executarea de lucrări. Prin *lucrări* se are în vedere ansamblul de acțiuni prin care se obține un produs sau se modifică caracteristicile acestuia. Serviciul este activitatea, alta decât cea din care rezultă produse, desfășurată în scopul satisfacerii unor necesități ale persoanei publice (de exemplu, serviciul de publicitate, de asigurări, de comunicații, de transport, de depozitare, de educație, de recreere etc.). Se are în vedere, inclusiv, serviciul de natură sexuală. Prin *privilegiu* se înțelege fie scutirea de obligații (către stat), fie oferirea de drepturi sau distincții sociale care se acordă în situații speciale. În fine, prin *avantaje* (altele decât avantajele patrimoniale) se are în vedere acordarea unui titlu sau a unui grad, a unei caracteristici, recenzii, atestații pozitive etc.

Latura obiectivă a infracțiunii de corupere activă constă în fapta prejudiciabilă care se exprimă în acțiunea de a promite, oferi sau a da unei persoane publice sau unei persoane publice străine, personal sau prin mijlocitor, oferte, bani, titluri de valoare, alte bunuri sau avantaje patrimoniale, servicii, privilegii sau avantaje ce nu i se cuvin acelei persoane publice.

Acțiunea prejudiciabilă analizată cunoaște următoarele trei modalități normative cu caracter alternativ: 1) promisiunea de oferte, bani, titluri de valoare, alte bunuri sau avantaje patrimoniale, servicii, privilegii sau avantaje ce nu i se cuvin persoanei publice sau unei persoane publice străine; 2) oferirea de oferte, bani, titluri de valoare, alte bunuri sau avantaje patrimoniale, servicii, privilegii sau avantaje ce nu i se cuvin persoanei publice sau unei persoane publice străine; 3) darea de oferte, bani, titluri de valoare, alte bunuri sau avantaje patrimoniale, servicii, privilegii sau avantaje ce nu i se cuvin persoanei publice sau unei persoane publice străine.

Conform art. 123 alin. (2) din Codul Penal, prin persoană publică se înțelege: funcționarul public, inclusiv funcționarul public cu statut special (colaboratorul serviciului diplomatic, al serviciului vamal, al organelor apărării, securității naționale și ordinii publice, altă persoană care deține grade speciale sau militare); angajatul autorităților publice autonome sau de reglementare, al întreprinderilor de stat sau municipale, al altor persoane juridice de drept public; angajatul din cabinetul persoanelor cu funcții de demnitate publică; persoana autorizată sau investită de stat să presteze în numele acestuia servicii publice sau să îndeplinească activități de interes public.

Infracțiunea specificată la art. 325 CP RM este o *infracțiune formală*. Ea se consideră consumată din momentul promisiunii, oferirii sau dării în întregime a foloaselor necuvenite.

Latura subiectivă a infracțiunii de corupere activă se caracterizează prin intenție directă. Motivele infracțiunii în cauză se exprimă în: năzuința de a obține unele avantaje nepatrimoniale, dorința de a-și ajuta persoana apropiată, interesul material etc.

Scopul infracțiunii examinate este un scop special, manifestându-se sub una din următoarele nouă forme: 1) scopul îndeplinirii unei acțiuni ce ține de obligațiile de serviciu ale persoanei publice sau persoanei publice străine; 2) scopul neîndeplinirii unei acțiuni ce ține de obligațiile de serviciu ale persoanei publice sau persoanei publice străine; 3) scopul întârzierii îndeplinirii unei acțiuni ce ține de obligațiile de serviciu ale persoanei publice sau persoanei publice străine; 4) scopul grăbirii îndeplinirii unei acțiuni ce ține de obligațiile de serviciu ale persoanei publice sau persoanei publice străine; 5) scopul îndeplinirii unei acțiuni contrar obligațiilor de serviciu ale persoanei publice sau persoanei publice străine; 6) scopul obținerii de la autorități a unei distincții; 7) scopul obținerii de la autorități a unei funcții; 8) scopul obținerii de la autorități a unei piețe de desfacere; 9) scopul obținerii de la autorități a unei oarecare decizii favorabile. Pentru aplicarea răspunderii în conformitate cu art. 325 CP RM, nu este obligatoriu ca acest scop să fie realizat.

Subiectul infracțiunii analizate este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 16 ani. Nu se cere ca subiectul să aibă vreo calitate specială.

Așadar, instanța de judecată consideră necesar ca Diana Iacovenco să fie condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. **325 alin. (1) din Codul penal**, reieșind din considerentele enumerate *supra*, precum și din totalitatea probelor examinate în faza urmăririi penale și constatate ca fiind pertinente, concludente și veridice, care în ansamblu coroborează între ele, se completează între ele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că inculpata **Diana Iacovenco** a comis infracțiunea cu vinovăție.

În concluzie, în cadrul examinării circumstanțelor cazului și probatoriului administrat, a fost stabilită întrunirea tuturor elementelor infracțiunii în acțiunile lui Diana Iacovenco și nu au fost stabilite circumstanțe care să înlăture caracterul penal al faptei.

5. Cu privire la individualizarea pedepsei.

De către acuzatorul de stat Vladimir Erhan, în dezbaterile judiciare a fost solicitată recunoașterea inculpatei Diana Iacovenco vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal cu stabilirea unei pedepse sub amendă în mărime de 500 unități convenționale.

Apărătorul Maria Mustea, care acționează în interesele inculpatei Diana Iacovenco, a solicitat aplicarea unei pedepse sub formă de amendă în mărime minimă.

Inculpata Diana Iacovenco a solicitat aplicarea unei pedepse sub formă de amendă în mărime minimă.

Potrivit art.24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanța va avea în vedere dispozițiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea și împrejurările în care a fost comisă infracțiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârșite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar și circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art.61 alin.(1) și (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală și corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanța remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și înt***** societăți, perturbate prin infracțiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În concordanță, instanța consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

În aceste sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca „prețul” pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile și urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității și cel al echității lor.

Instanța concluzionează că sentința de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât și pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracțiuni și va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale statului sunt apărute, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanța de judecată ține cont și de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate (*adoptată de Comitetul de Miniștri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri*), potrivit căreia „natura și durata sancțiunilor și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia”.

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii și trebuie avute în vedere în procesul de stabilire și aplicare a pedepsei.

Infracțiunea prevăzută de art. 325 alin. (1) Cod penal, în coroborare cu art. 16 Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor *ușoare*, fiind comisă cu intenție de persoana vinovată.

Cu privire la personalitatea inculpatei la stabilirea pedepsei instanța de judecată reține că Diana Iacovenco nu a fost anterior judecată, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află.

Totodată, instanța de judecată reține că Diana Iacovenco a comis infracțiunea în lipsa circumstanțelor agravante prevăzute la art. 77 din Codul penal și totodată prezență circumstanțelor atenuante prevăzute la art. 76 din Codul penal și anume săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni ușoare.

Avînd vedere faptul că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer în cele comise, de starea sociale și familială a inculpatei, de faptul că are un copil minor la întreținere, este la prima abatere a legii, convinge instanța de judecată că corectarea și reeducarea inculpatei Diana Iacovenco este posibilă cu aplicarea față de aceasta a pedepsei, în limitele minime fixate de norma art. 325 alin. (1) Cod penal al R. Moldova și în conformitate cu prevederile art. 80¹ din Codul penal.

În acest mod, în speță, limitele pedepsei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal, după aplicarea prevederilor art. 80¹ alin. (2) din Codul penal se modifică pentru pedeapsa cu amendă în cuantum *minim de 500 unități convenționale* și cuantum maxim *de până la 1125 unități convenționale*.

Reieșind din cele menționate, avînd în vedere personalitatea inculpatei și anume nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, nu are antecedente penale, luându-se în considerare și scopul pedepsei, instanța va aplica inculpatei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal, ținând cont de prevederile art. 364¹ din Codul de procedură penală și a art. 80¹ alin. (2) din Codul penal o pedeapsă cu amendă mai aproape de limita minimă și anume în mărime de 500 unități convenționale, ceea ce constituie suma de 25000 lei.

Subsecvent, reieșind din prevederile art. 64 alin. (3¹) din Codul penal, instanța menționează că, inculpata Diana Iacovenco este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărîrea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

6. Cu privire la confiscarea specială.

Instanța reține că obiectul material al infracțiunii reprezintă mijloacele financiare: - o bancnotă cu valoarea nominală de 200 lei, și 12 bancnote cu valoarea nominală de 50 lei, ridicate în cadrul efectuării cercetării la fața locului din 06.07.2025, în automobilul de serviciu „DACIA Duster” cu numărul de înmatriculare MAI 5075 — transmise spre păstrarea la ARBI (f.d.21, 120-121).

Conform art. 106 Cod penal, (1) *Confiscarea specială* constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin.(2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite, nu pot fi recuperate sau confiscarea acestora este imposibilă din orice alt motiv, se confiscă prioritar un alt bun cu valoare echivalentă, iar în lipsa acestuia, contravaloarea acestora. (2) Sunt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare): a) utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni;

Potrivit art. 132¹ din Codul penal *prin bunuri, în sensul art.106*, 106¹, 243 și 279, *se înțeleg mijloace financiare*, orice categorie de valori (active) corporale sau incorporeale, mobile sau imobile, tangibile sau intangibile, precum și acte sau alte instrumente juridice sub orice formă, inclusiv în format electronic ori digital, care atestă un titlu ori un drept, inclusiv orice cotă (interes) cu privire la aceste valori (active).

Astfel, ținând cont de calitatea mijloacelor bănești stabilite de organul de urmărire penală

și de categoria infracțiunii comise, prin care s-a atentat la relațiile sociale cu privire la contracaraarea oferirii banilor persoanelor publice în schimbul adoptării unui comportament favorabil, instanța de judecată ajunge la concluzia că corpurile delict - mijloacele bănești enunțate supra, se încadrează în limitele exhaustive a prevederilor art. 106 Cod penal, fapt pentru care va dispune **confiscarea acestora în folosul statului**.

7. Cu referire la măsura preventivă.

În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) și art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanța urmează să se expună în privința măsurii preventive, ce se va aplica inculpatei până când sentința va deveni definitivă.

La caz, instanța remarcă că în privința inculpatei Diana Iacovenco în cadrul urmăririi penale nu a fost aplicată nici o măsură preventivă.

În acest context, instanța relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanța, din oficiu sau la cererea părților și ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatei.

Instanța remarcă, că inculpata Diana Iacovenco și-a recunoscut vina, se căiește de cele săvârșite, a comis pentru prima dată o infracțiune ușoară .

Elucidând cele expuse *supra*, instanța găsește de cuviință, că până la rămânerea definitivă a sentinței, a aplica în privința inculpatei Diana Iacovenco măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi țara.

8. În contextul celor expuse și a probelor cercetate sub toate aspectele, complet și obiectiv, în conformitate cu prevederile articolului 64 și 80¹ din Codul penal, articolelor 340, 364¹, 384-389, 392-395 și 437 alin. (1) pct. 1⁴) din Codul de procedură penală, instanța de judecată,

HOTĂRĂȘTE:

Se recunoaște vinovată Iacovenco Diana Alexei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal, și se condamnă pentru fapta săvârșită, stabilindu-i pedeapsa de 500 (cinci sute) unități convenționale, echivalentul a 25 000 (douăzeci și cinci mii) lei.

În temeiul art. 64 alin. (3²) din Codul penal, inculpata Diana Iacovenco este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărîrea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral

Se informează Diana Iacovenco că în baza art. 64 alin. (5) din Codul penal, în caz de eschivare cu rea-voință a condamnatului de la achitarea amenzii stabilite ca pedeapsă principală sau complementară, instanța de judecată poate să înlocuiască suma neachitată a amenzii cu închisoare în limitele termenelor pedepsei maxime, prevăzute de articolul respectiv al Părții speciale a prezentului cod. Suma amenzii se înlocuiește cu închisoare, calculîndu-se o lună de închisoare pentru 100 unități convenționale.

Se aplică în privința inculpatei Diana Iacovenco măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi țara, până la intrarea sentinței în vigoare.

Corpul delict: - 1 (una) bancnotă cu valoarea nominală de 200 (două sute) lei, și 12 (doisprezece) bancnote cu valoarea nominală de 50 (cincizeci) lei, ridicate în cadrul efectuării cercetării la fața locului din 06.07.2025, în automobilul de serviciu „DACIA Duster” cu numărul de înmatriculare MAI 5075 — transmise spre păstrarea la Agenției de Recuperare a Bunurilor Infracționale din cadrul Centrului Național Anticorupție, prin ordonanța procurorului în

Procuratura Bălți din 02.12.2025, la intrarea în vigoare a prezentei sentințe, de confiscat în folosul statului.

Sentința este cu drept de atac în ordine de recurs la Curtea de Apel Nord în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, din momentul pronunțării integrale a acesteia.

**Președintele ședinței,
judecător**

/semnătura/

Eugeniu Russ

**Copia corespunde originalului,
Judecător**

Eugeniu Russ